

До Миколи Лисенка

Михайло Старицький

Жалібного на струнах не грай,
Мій єдиний, коханий мій друже!
І серденька мого не вражай,
Бо воно і без того недуже.

А утни мені пісню одну,
І широку, й веселу, як воля, –
Щоб, почувши співочу струну,
Усміхнулась і мачуха-доля!

Щоб спалахнув огонь у крові
І забилося серденько мляве,
Щоб роїлись заміри нові –
Стать до праці за чесне, за праве!

Сльози – неміч жіноча, слаба,
А нам треба розбуркати сили,
Щоб піднять того брата з могили,
Просвітить вікового раба.

Так не грай же сумного, не грай,
А заграй таку пісню завзяту,
Щоб долинула й в темную хату
І там жовч зворушила украй!